

Susretajuće predavanje onoga biti-tu kao biti-izvan-sebe zapravo se otkriva kao svojevrsni zahtev za trajnošću ali i kao trajnost zahteva. (156) Samu reč zahtev Gadamer razume shodno Kjerkegorovoj misli, a time upravo u dosluhu sa Kjerkegorovim pojmom istvorenosti. Susret sa umetničkim delom kao susret sa izvesnim zahtevom upućuje na to da se dati susret uvek iznova postavlja kao zahtev, ili drugačije rečeno da se zahtev datog susreta uvek može iznova postaviti. Zahtev je kao i u slučaju pojma igre zahtev nekome, ali time se ne tvrdi da je zahtev mišljen kao nešto što je jasno unapred određeno, naprotiv. Zahtev upućuje u pravcu toga da se uvek nešto iznova zahteva, da se nešto traži. Zahtev isporučuje temelj samog traženja ili ako hoćete tako, umetničko delo uvek traži da bude razumljeno, a kako to uvek i iznova traži, tako se ono uvek i iznova razumeva - ono jeste kroz dato ispunjenje zahteva, tako što se ponavlja kroz razumevajuće prisustvovanje.

Možemo zaključiti: po Gadameru bitku umetničkog dela pripada suštinski istovremenost (157) ili način na koji umetničko delo vremenuje jeste istovremenost. Pod istovremenošću se naravno ne misli na to da su subjekt spoznaje i umetničko delo u istom vremenu, tj. da se istovremenost umetničkog dela misli u pogledu na estetsku svest koja sada i ovde razumeva delo. Naprotiv, Gadamer istovremenost određuje na sledeći način:

“»Istovremenost«, naprotiv, ovde hoće da kaže da neko jedino, koje nam se tu prikazuje, ma koliko daleko mu bilo poreklo, u svome prikazu dobija punu sadašnjost. Istovremenost, dakle, nije način datosti u svesti, već zadatak za svest i dostignuće koje se od nje traži. Ona se sastoji u tome da se stvari držimo tako da ona postaje »istovremena«, tj. da je sve posredovanje ukinuto u totalnoj sadašnjosti.” (157)